

בש"פ 7330/20 - ח'אלד ח'אלס נגד מדינת ישראל - עיריית ירושלים

בבית המשפט העליון

בש"פ 7330/20

לפני:

כבוד השופט ד' מינץ

המערער:

ח'אלד ח'אלס

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל - עיריית ירושלים

ערעור על החלטת רשמת

בשם המערער:

עו"ד יעקב בן-צבי

בשם המשיבה:

עו"ד אריאלה בן אהרן

פסק-דין

לפני ערעור על החלטת הרשמת ד' להב בבש"פ 7294/20 מיום 22.10.2020 במסגרתה נדחתה השגת המערער על החלטת המזכירות לדחות מן המרשם את בקשת רשות הערעור שהגיש.

1. ברקע הדברים עומדת בקשת המערער לביטול צו הריסה מנהלי של מבנה במקרקעין הנתונים בהחזקתו. ביום 9.6.2020 נדחתה הבקשה בהחלטת בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים (ב"נ 9495-06-20). ערעור על החלטה זו לבית המשפט המחוזי בירושלים נדחה אף הוא בפסק דין מיום 30.6.2020 (עפמ"ק 31283-06-20). לאחר שניתן פסק דינו של בית המשפט המחוזי, הגיעו המערער והמשיבה להסכמה, שניתן לה תוקף של פסק דין בבית המשפט לעניינים מקומיים ביום 15.8.2020 (להלן: ההסכמה), לפיה המשיבה לא תפעל לביצוע צו ההריסה עד ליום 15.9.2020, כאשר המערער יפעל לבצע את ההריסה בעצמו עד לאותו מועד.

2. אלא שביום 6.9.2020 הגיש המערער בקשה לבית המשפט לעניינים מקומיים לדחיית ביצוע צו ההריסה למשך 6 חודשים, כדי לאפשר לו להגיש תכניות להכשרת הבנייה. בקשה זו נדחתה ביום 6.9.2020, וביום 20.10.2020

נדחתה בבית המשפט המחוזי בקשת רשות ערעור שהוגשה על החלטה זו (רע"פ 31281-10-20).

3. ביום 22.10.2020 הגיש המערער לבית משפט זה בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי ובד בבד הגיש עמה בקשה לעיכוב ביצוע צו ההריסה. בקשות אלה נדחו מהמרשם מהטעם שעל דחיית בקשה שהוגשה לפי סעיף 254ט לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן: החוק), הדן בעיכוב ביצוע של צו הריסה, לא ניתן להגיש בקשת רשות ערעור בגלגול שלישי לבית משפט זה. בהשגה שהגיש על החלטה זו טען המערער כי אין לקבל את קביעת המזכירות, הואיל והוראת סעיף 254ט(ט) לחוק, העומדת בבסיסה, חלה רק על בקשות עיכוב ביצוע שהוגשו על פסק דין סופי, שלא כמו בענייננו בו מדובר בבקשה שהוגשה בטרם היה פסק הדין מושא הבקשה חלוט וסופי. חיזוק לטענתו מוצא המערער בכך שבקשתו הוגשה בבית המשפט לעניינים מקומיים והוא לא הופנה להגיש את הבקשה לבית המשפט המחוזי. זאת בהתאם להוראת סעיף 254ט(א)(2) לחוק, לפיה בקשה לעיכוב ביצוע על פסק דין שאינו סופי תוגש לבית המשפט לעניינים מקומיים ולא לפי הוראת סעיף 254ט(א)(1) לחוק אשר קובעת כי בקשה על פסק דין סופי יש להגיש לבית המשפט האחרון שדן בעניין – היינו בענייננו בית המשפט המחוזי. למעלה מכך, בקשתו כלל לא הייתה בקשה לפי סעיף 254ט לחוק, אלא בקשה אחרת לעיכוב ביצוע של הסדר ההריסה העצמית שנחתם בין הצדדים שבמסגרתה גם צורפה ראייה חדשה.

4. ביום 22.10.2020 דחתה הרשמת את ההשגה בקבעה כי אכן מדובר בבקשה לפי סעיף 254ט לחוק, אשר נקבע לגביה כי לא תתאפשר בה הגשת בקשת רשות ערעור בגלגול שלישי. צוין כי כך גם התייחס בית המשפט לעניינים מקומיים לבקשה בציינו מפורשות כי הואיל והבקשה מוסבת על צו הריסה מנהלי, חלה עליה הוראת סעיף 254ט לחוק. בנוסף, הרשמת ציינה כי גם לשיטת המערער לפיה פסק הדין מושא הבקשה לא היה סופי – סוגיה שלא ראתה לנכון להכריע בה – בקשתו הוגשה לבית המשפט לעניינים מקומיים בהתאם להוראת סעיף 254ט(א)(2) לחוק ולאחר מכן נדונה במסגרת ערעור בבית המשפט המחוזי. משנשמעה הבקשה בשתי ערכאות שונות, אין עוד מקום לבקשת רשות ערעור נוספת לבית משפט זה.

5. מכאן הערעור שלפני, במסגרתו חוזר המערער על טענותיו ומוסיף ומבקש לבסס את סיווג בקשתו מחוץ לגדרי סעיף 254ט לחוק גם על התנהלות הדיונית של בית המשפט לעניינים מקומיים, אשר נתן החלטה על סמך הבקשה בלבד ומבלי שהייתה מונחת לפניו תגובת המשיבה. זאת בניגוד להוראת סעיף 254ט(ג)(1) לחוק אשר קובעת כי החלטת בית המשפט בבקשה לעיכוב ביצוע לפי סעיף 254ט לחוק תתקבל גם על יסוד תגובת הרשות האוכפת. עוד מוסיף המערער כי שגתה הרשמת בכך שדחתה את השגתו וקיבלה את קביעת המזכירות על אף שהניחה כי הבקשה מוסבת על פסק דין שאינו סופי. זאת בניגוד להלכה הפסוקה לפיה הוראת סעיף 254ט(ט) לחוק, המונעת הגשת בקשת רשות ערעור בגלגול שלישי על החלטה בבקשה לעיכוב ביצוע לפי סעיף 254ט לחוק, חלה רק במצב בו הבקשה הוגשה על פסק דין סופי.

6. מנגד טוענת המשיבה כי בצדק קבעה הרשמת כי הבקשה לעיכוב ביצוע הוגשה לגבי צו סופי שבעניינו חלות הוראות סעיף 254ט לחוק. אמנם, נפלה טעות, שכן הבקשה לעיכוב ביצוע צריכה הייתה להתברר לכתחילה בבית המשפט המחוזי בירושלים שהוא בית המשפט האחרון ש"דן בעניין". יחד עם זאת, משניתן למערער יומו לפני בית המשפט ועניינו נדון לפני שתי ערכאות שיפוטיות, אין מקום למתן בקשת רשות ערעור נוספת באופן החוטא לתכליות ההוראה.

7. דין הערעור להתקבל. סעיף 254ט(ט) לחוק קובע כי "החלטת בית המשפט בבקשה לעיכוב ביצוע לפי סעיף זה דינה כדין החלטה אחרת של בית משפט והיא ניתנת לערעור לפני בית משפט שלערעור אם ניתנה לכך רשות מאת שופט של בית המשפט שלערעור". בקשר לסעיף זה נפסק זה מכבר, כי במקרה שבו הוגשה בקשת רשות ערעור לבית המשפט לערעור, לא ניתן להגיש בקשת רשות ערעור נוספת לבית משפט זה. אך זאת רק כאשר מדובר במקרה שבו הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע צו סופימכוח סעיף 254ט לחוק (רע"פ 2694/19 אבו ריא נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה חיפה (5.6.2019)).

8. כאמור, לשיטתו של המערערהבקשה שהגיש לבית המשפט לעניינים מקומיים הייתה בקשה לדחיית מועד ביצוע צו שאינו סופי. דעת המשיבה הפוכה, היינו כי מדובר היה בבקשה לדחיית מועד ביצוע צו סופי. אין חולק אפוא כי כדי שתיחסם דרכו של המערער מלפנות בהשגה לבית משפט זה, יש להכריע אם אכן מדובר היה בבקשה לדחיית מועד ביצוע צו סופי, אם לאו ודבר זה לא הוכרע. כמו כן, הואיל וההסכמה הבשילה בבית המשפט לעניינים מקומיים וקיימת אי-בהירות באשר לערכאה שהייתה מוסמכת לדון בבקשה לדחיית מועד ביצוע הצו שנדונה לגופו של עניין בבית המשפט המחוזי, עניין זה נדרש אף הוא להכרעה. לא היה מקום אפוא לאשר את החלטת המזכירות שלא לקבל את ההליך לרישום, מבלי שניתנה הדעת על סוגיות אלו.

9. בשים לב לכל האמור אני מקבל את הערעור ויש לקבל את ההליך למרשם. עניין סופיות ההחלטהיידון במידת הצורך במסגרת ההליך. עיכוב ביצוע הצו שניתן על ידי בהחלטה מיום 25.10.2020 יעמוד על כנו עד למתן החלטה אחרת.

ניתן היום, ט"ז בחשון התשפ"א (3.11.2020).

ש ו פ ט